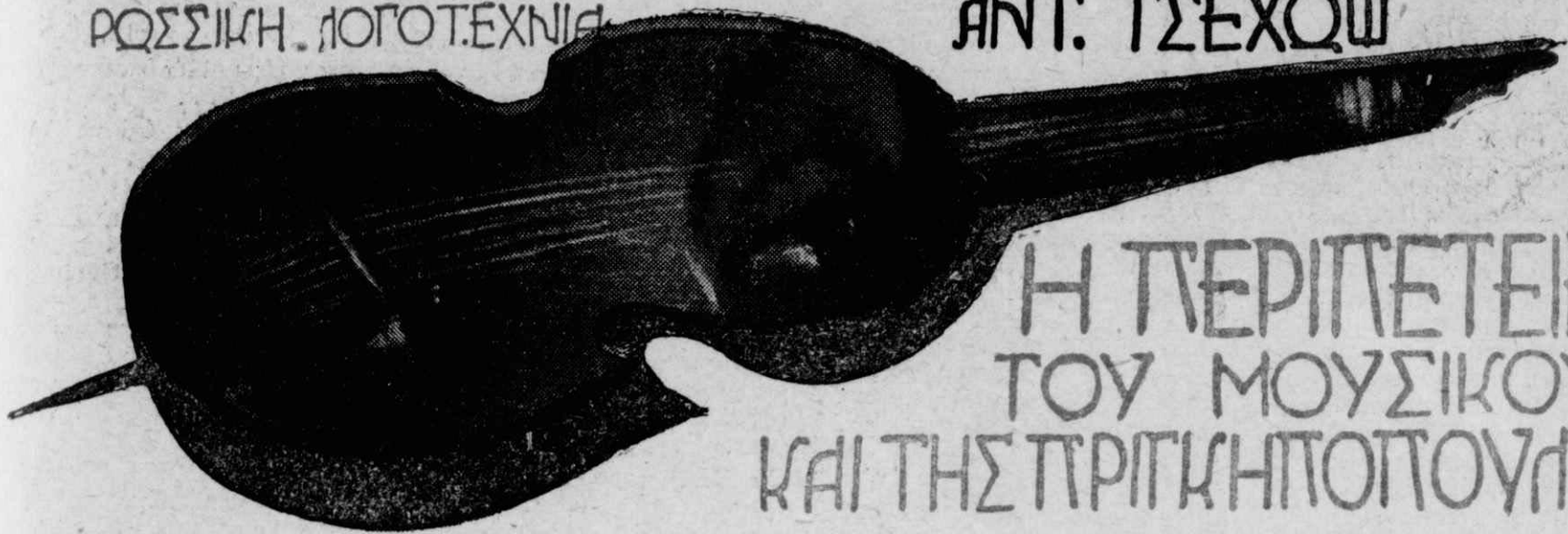

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΟΥΔΑΣ

Ο μουσικός Σμυτσκόφ, καθώς έπηγαινε στη βίλλα του πρίγκηπος Μπιμπούλωφ, όπου έπ' ευκαιρία των άρραβώνων της κόρης του, θα δινέταν μουσική και χορευτική έσπερίς, κρατούσε στη ράχη του, μέσα στην πέτσινη θήκη του, ένα πελώριο κοντραμπάσο. Άγγιζε την όχθη ενός ποταμού, που κυλούσε τὰ ψυχρά νερά του μ' ένα τρόπο, αν όχι μεγαλοπρεπή, τὸλάχιστον πολὺ ποιητικὸ.

«Αν ἔκρινε ένα μπάνιο», συλλογίστηκε.

Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ περισσότερο, γδύθηκε καὶ θούτηξε μέσα στὰ δροσερά κύματα.

Ἡ βραδυὰ ἦν ὑπέροχη. Ἡ ποιητικὴ ψυχὴ τοῦ μουσικοῦ ταίριαζε μὲ τὴν ἁρμονία πού τὸν περιστοίχιζε. Μὰ ἦταν ἀφάνταστα γλυκὴ τὸ αἰσθημα πού τὸν πλημμύρισε, ὅταν, ἀφοῦ κολύπησε καμμιὰ ἑκατοστὴ ὄργυιές, διέκρινε καθισμένη στὴν ἀπέναντι ὄχθη μιὰ νέα κόρη πού ψάρευε...

Κράτησε τὴν ἀναπνοή του καὶ στάθηκε ἄφωνος, ξεχειλισμένος ἀπὸ τὰ διάφορα αἰσθήματα πού τὸν ἐπιγιναν. Ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, νοσταλγία τοῦ παρελθόντος, ἔρωσ πού ξύπναιε μέσα στὴν καρδιά!... Θεέ μου!... Κι' αὐτὸς πού πιστευε ὅτι δὲν περίμενε πειὰ ν' ἀγαπήσει...

Ὁ Σμυτσκόφ, ἀφοῦ ἔχασε τὴν ἐμπιστοσύνη του στὴν ἀνθρωπότητα — ἡ πολυαγαπημένη του σύζυγος εἶχε φύγει μὲ τὸν πασσαβιολίστα Σομπάκιν, — εἶχε νοιώσει τὴν ψυχὴ του νὰ πλημμυρίζη ἀπὸ ἕνα αἰσθημα κενοῦ, καὶ εἶχε γίνε μισάνθρωπος.

«Τί εἶνε ἡ ζωὴ; ἀναρωτιόταν συχνά. Γιατί ζοῦμε; Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε παρὰ ἕνα παραμῦθι... ἕνα ὄνειρο... ἕνα ψέμα...»

Μὰ τώρα, μπροστὰ στὴν ὠραία κοιμισμένη (δὲν ἦταν δύσκολο νὰ προσέξῃ, ὅτι ἡ νέα πού ψάρευε εἶχε ἀποκοιμηθῆ), ὁ Σμυτσκόφ ἔνοιωσε ἔξαφνα, κάτι πού ἔμοιαζε μὲ ἔρωτα...

Ὁ μουσικὸς ἔμεινε πολλὴ ὥρα μπροστὰ τῆς, καταβροχθίζοντας τὴν μὲ τὰ μάτια του.

—Μπα! Φτάνει!... εἶπε τέλος, βγάζοντας ἕνα βαθὺ στεναγμό. Χαῖρε, ἔξαισία ὀπτασία!... Εἶνε καιρὸς νὰ πάω στὸ χωρὶ τῆς Αἰθιοῦ Ἐξοχότητος...

Καὶ ἀφοῦ κύτταξε μιὰ φορὰ ἀκόμη τὴν ὠραία, θέλησε νὰ γυρίσῃ πίσω κολυμπώντας, ὅταν ἔξαφνα μιὰ ἔμπνευσις τοῦ ἤρθε στὸ μυαλό.

«Πρέπει — σκέφθηκε — νὰ τῆς ἀφήσω ἕνα ἐνθύμιο δικό μου... θὰ κρεμάσω κάτι στὸ ἀγκύστρι τῆς. Θὰ εἶνε ἡ ἑκπληξὶς ἑνὸς ἀγνώστου».

Ὁ Σμυτσκόφ κολύπησε ἀνάλαφρα πρὸς τὴν ὄχθη, ἔκυψε μιὰ μεγάλη ἀνθοδέσμη ἀπὸ ἀνθὲ τῶν ἀγρῶν καὶ λουλούδια τῶν νερῶν καὶ, ἀφοῦ τὴν ἔδεσε μὲ ἴνες, τὴν κρέμασε στὸ ἀγκύστρι.

Τὸ μπουκέτο θούλιαξε, παρασύροντας μαζὺ του καὶ τὸ ἀγκύστρι..

Ἡ λογικὴ, οἱ νόμοι τῆς φύσεως καὶ ἡ κοινωνικὴ κατάστασις τοῦ ἤρωτός του ἀπαιτοῦν νὰ τελειώσῃ ἔδῳ ἡ ἱστορία, μὰ, ἀλλοίμονο, ἡ βουλήσεις τοῦ συγγραφέως εἶνε ἀνεξερεύνητες. Γιὰ λόγους, ἀνεξαρτήτους ἀπ' αὐτόν, ἡ ἱστορία δὲν τελειώνει μ' αὐτὸ τὸ μπουκέτο. Ὁ φτωχὸς καὶ ἄσημος κοντραμπασίστας, ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ στὴ ζωὴ τῆς εὐγενούς καὶ ὠραίας αὐτῆς νέας, ἕνα σημαντικὸ ρόλο.

Ὁ Σμυτσκόφ λοιπὸν, ὅταν ἔξαγύρισε στὴν ὄχθη, δοκίμασε μιὰ

τρομερὴ ἀπογοητεῦσι. Δὲν βρῖσκει ἐκεῖ τὰ ρούχα του.

Τοῦ τὰ εἶχαν κλέψει...

Ἄγνωστοι κακυποιοὶ τοῦ τὰ εἶχαν πάρει ὄλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κοντραμπάσο του καὶ τὸ ψηλὸ του καπέλλο...

—Κατάρρα! φώναξε ὁ Σμυτσκόφ. ὦ ράτσα ἀπὸ ὀχιές... Δὲν μ' ἐξερεθίζει τόσο ἡ ἀπώλεια τῶν ρούχων μου — τὰ ρούχα εἶνε φθαρτά — ὅσο ἡ ἰδέα ὅτι θὰ περπατήσω γυμνὸς καὶ θὰ προσβάλω τὴν ἠθικὴ.

Ὁ μουσικὸς κάθησε ἀπάνω στὴ θήκη τοῦ κοντραμπάσσου του κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη νὰ βρῆ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι του.

«Δὲν μπορῶ ὡστόσο, νὰ πάω γυμνὸς στοῦ πρίγκηπος Μπιμπούλωφ! συλλογιζόταν. Θὰ εἶν' ἐκεῖ καὶ κυρίες!...»

Ὁ Σμυτσκόφ σκεφτόταν ἔτσι ἐπὶ πολλὴ ὥρα καὶ θασάνισε τόσο τὸ μυαλό του, ὥστε ἄρχισαν νὰ τοῦ χτυπᾶνε δυνατὰ οἱ κρόταφοι.

—Μπα! εἶπε τέλος χτυπώντας τὸ κεφάλι του, ὑπάρχει ἔδῳ κοντὰ μιὰ μικρὴ γέφυρα χαμένη μέσα στὴ θλάσθησι. Μπορῶ, ὡς ὅτου νὰ νυχτώσῃ, νὰ κρυφτῶ ἐκεῖ ἀπὸ κάτω καὶ, μόλις σκοτεινιάσῃ νὰ τρέξω στὴν πρώτη καλύβα.

Καὶ ἀποφασίζοντας νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὴν τὴν ἰδέα, ὁ μουσικὸς φόρεσε τὸ ψηλὸ του καπέλλο, φορτώθηκε τὸ κοντραμπάσο του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τοὺς θάμνους πού ἔκρυβαν τὴ γέφυρα.

Γυμνὸς καὶ μὲ τὸ ὄργανό του στὴ ράχη, θύμιζε κάποιον ἀρχαῖο ἡμίθεο...

Τώρα, ὡ ἀναγνώστα, ἐνῶ ὁ ἥρωσ μας βρῖσκεται κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα, παραδομένος στὶς θλιβερὲς σκέψεις του, ἄς τὸν ἀφήσουμε γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ ἄς ξαναγυρίσουμε στὴ νέα κόρη πού ψάρευε γιὰ νὰ δοῦμε τί τῆς συνέβη...

Ἡ ὠραία, ὅταν ξύπνησε, μὴ βλέποντας πειὰ τὴν πετονιά τῆς ἀπάνω στὸ νερό, βιάστηκε νὰ τραβήξῃ τὸ ἀγκύστρι τῆς. Τὸ ἀρμίδι τεντώθηκε, μὰ οὔτε τὸ δίχτυ, οὔτε ἡ πετονιά φάνηκαν. Τὸ μπουκέτο τοῦ Σμυτσκόφ πού εἶχε θραχῆ, εἶχε γίνε πολὺ βαρὺ.

«Σίγουρα τὸ ἀγκύστρι μου θάχῃ πιάσει κάποιον μεγάλο ψάρι» σκέφθηκε ἡ νέα κόρη.

Μὰ τοῦ κάκου τραβοῦσε. Τὸ ἀγκύστρι δὲν ἔβγαине... δὲν φαινόταν...

«Τί κρίμα! Ξανασκέφθηκε... Κάπου θάχῃ μπλέξει τὸ ἀγκύστρι... Τί πρέπει νὰ κάνω;... Ἄ! νά, βρῆκα...»

Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ περισσότερο, ἡ νέα κόρη πέταξε τὰ ἐλαφρὰ ρούχα τῆς καὶ βύθισε, ὡς τοὺς ἀλυστρινούς ὤμους τῆς τὸ ὠραῖο τῆς κορμί μέσα στὰ κύματα... Δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ ξεμπλέξῃ ἀπὸ τὸ δίχτυ τὴν ἀνθοδέσμη τοῦ Σμυτσκόφ, μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ ὅμως τὰ κατάφερε στὸ τέλος.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἡ ὠραία, ἀκτινοβολώντας κι' εὐτυχισμένη, ἔβγαине ἀπ' τὸ νερὸ κρατώντας τὴν πετονιά τῆς θριαμβευτικά.

Μὰ ἡ δυστυχία τὴν περίμενε ἔξω. Οἱ κλέφτες πού εἶχαν κλέψει τὰ ρούχα τοῦ Σμυτσκόφ εἶχαν πάρει καὶ τὰ δικά τῆς ρούχα καὶ δὲν τῆς εἶχαν ἀφήσει παρὰ μόνο τὸ κουτί πού εἶχε τὰ σκουλήκια γιὰ

Στὴν ἀπέναντι ὄχθη μιὰ νέα ψάρευε.

τό δόλωμα.

«Τί να κάνω τώρα; συλλογιζόταν θρηνώντας. Πώς μπορώ να φύγω από δω έτσι; Αυτό είν' αδύνατον!... Προτιμότερο ο θάνατος! Θα περιμένω ως ότου να νυχτώσει... Θα πάω τότε ως την καλύβα του δασοφύλακα και θα τον στείλω στο σπίτι να μου φέρη ρούχα... "Ως την ώρα εκείνη, μπορώ να κρυφτώ κάτω από την μικρή γέφυρα, που είνε εκεί κάτω...»

Και ή ήρωίς μας, τρέχοντας πίσω απ' τὰ ψηλά χόρτα και σκύβοντας όσο μπορούσε, έτρεξε ως τή μικρή γέφυρα. Μά, μόλις γλύστρησε από κάτω και είδε εκεί πέρα έναν άνθρωπο γυμνό, με χαιτή μουσικου, με στήθος δασύτριχο, έβγαλε μιά κραυγή και σωριάστηκε κάτω άναίσθητη...

Ο Σμυτσκώφ τρόμαξε κι' αυτός.. Νόμισε στην άρχή τή νέα για νεράιδα.

«Ναί, σκέφθηκε, είνε κάποια νεράιδα, που ήρθε να με γοητευση... (Και αυτή ή σκέψις τόν έκολάκευσε γιατί είχε πάντα σέ μεγάλη έκτίμησι τήν... ώμορφιά του). Μά αν δέν είνε νεράιδα και είνε ανθρώπινο πλάσμα, τότε πώς να εξηγήσω τήν αλλόκοτη αυτή εμφάνισι της;... Γιατί ήρθε έδω κάτω απ' τή γέφυρα, και τί της συνέβη;»

—Μη με σκοτώνετε, σάς ίκετεύω! φώναξε ίκετευτικά στο Σμυτσκώφ. Είμαι ή πριγκήπισσα Μπιμπούλωφ. Θα σάς δώσω νε πολλά χρήματα. Είχα μπει μέσα στο νερό για να ξεμπλέξω τή άγκύστρι μου και κλέφτες μου έπλησαν τή καινούργιο μου φόρεμα, τὰ μποτίνια μου, τὰ πάντα.

—Δεσποινίς, τής είπε ο Σμυτσκώφ με φωνή ίκετευτική κι' αυτός και μένα μου έκλεψαν τὰ ρούχα.

Οί κοντραμπάσιστες δέν διακρίνονται καθόλου για τις ξευπνες έμπνεύσεις τους. Ο Σμυτσκώφ ώστόσο άποτελούσε μιά ευχάριστη εξαίρεσι του κανόνος.

— Δεσποινίς, είπε σέ λίγο, θλέπω ότι ή θέα μου σάς προσβάλλει. Μά πρέπει να συμφωνήσετε ότι για τους ίδιους λόγους με σάς, δέν μπορώ να φύγω από δω. Μά άκούστε μιά έμπνευσι που μου ήρθε: Δέν θέλετε να μπήτε μέσα στην πέταινη θήκη του κοντραμπάσσο μου και να τήν κλείσουμε από πάνω; "Ετσι δέν θα με θλέπετε πειά...

Και, λέγοντας τὰ λόγια αυτά ο Σμυτσκώφ, έβγαλε τή κοντραμπάσσο του απ' τή θήκη του. Του φάνηκε για μιά στιγμή καθώς τή έκανε αυτό, ότι βεβήλωνε τήν ιερή τέχνη τής μουσικής! Μά ο διασταγμός ύπήρξε σύντομος. Η ωραία γλύστρησε μέσα στην θήκη, μαζεύτηκε σ' αυτήν και ο Σμυτσκώφ, καθώς τήν έκλεινε εκεί μέσα δένοντας τὰ λουριά, χαιρόταν γιατί ή φύσις τόν είχε προικίσει με τόσο πνεύμα.

—Και τώρα, που δέν με θλέπετε πειά, δεσποινίς, είπε, μείνετε έδω ήσυχη. "Όταν νυχτώσει για καλά, θα σάς μεταφέρω στο σπίτι των γονέων σας... "Επειτα θάρθω πάλι έδω να πάρω τή κοντραμπάσσο μου...

Πράγματι, μόλις νυχτώσει, ο Σμυτσκώφ φορτώθηκε στους ώμους του τή θήκη που έκλεινε μέσα τήν ωραία πριγκηποπούλα και διευθύνθηκε προς τήν έπαυλι των Μπιμπούλωφ. Τό σχέδιό του ήταν να φτάση στην πρώτη καλύβα, να δανειστή εκεί ρούχα και να συνεχίση κατόπιν τόν δρόμο του.

«Τό δέν καλόν άμιγές κακού... συλλογιζόταν καθώς άνασκήκωνε με τὰ γυμνά του πόδια τή σκόνη και λύγιζε κάτω από τή θάρρος του φορτίου του. Για τή θερμό ένδιαφέρον που έδειξα για τήν τύχη τής πριγκηποπούλας Μπιμπούλωφ, ο πριγκηψ πατέρας της θα με άναταμίψη χωρίς άλλο θασιλικά...»

—Δεσποινίς, έλεγε κάθε τόσο με τόνο μαρκησιού τής έποχής του Λουδοβίκου 15ου που προσκαλεί μιά κόμησση για να χορέψουν καντρίλλιες, είσθε καλά; Σας παρακαλώ, μην στενοχωρείσθε... Τοποθετηθήτε μέσα στη θήκη, όπως στο κρεβάτι σας...

"Εξαφνα, ο τρισευγενής Σμυτσκώφ νόμισε πως είδε δυο ανθρώπινες σιλουέτες, που τις μισόκρυβε τή σκοτάδι να τρέχουν μπροστά του. Αφού κύτταξε με περισσότερη προσοχή βεβαιώθηκε ότι δέν έπρόκειτο περι όφθαλμαπάτης. Ναί, ήσαν δυο σιλουέτες κάθε μιά από τις όποιες κρατούσε και από ένα πακέττο...

—Μήπως είνε οί κλέφτες μας, άναρωτήθηκε ο Σμυτσκώφ. Κά-

τι κρατάνε στα χέρια τους... Ασφαλώς τὰ ρούχα μας...

Και άμέσως, αφήνοντας τή θήκη του με τή περιεχόμενό της καταγής, άρχισε να τρέχη πίσω από τους άγνωστους.

—Σταθήτε! φώναζε. Σταθήτε!... Πιάστε τους!...

Οί άγνωστοι γύρισαν τὰ κεφάλια τους και θλέποντας ότι κάποιος τους κυνηγούσε, τή έβαλαν στα πόδια...

"Η πριγκήπισσα, μέσα από τή θήκη, άκουγε επί πολλή ώρα, ποδοβολητά και κραυγές: «Σταθήτε!» "Ως ότου τέλος όλα σάπασαν γύρω της.

"Επειδή ο Σμυτσκώφ είχε παρασυρθη από τήν καταδίωξι των κλεπτών, ασφαλώς ή ωραία πριγκηποπούλα θα έμενε επί πολύ ακόμα πλαγιασμένη εκεί στην άκρη του δρόμου, αν μιά καλή τύχη δέν έβαζε τή χέρι της. Συνέβη δηλαδή ώστε, τήν ώρα εκείνη, δυο συνάδελφοι του Σμυτσκώφ, ο φλαουτίστας Ζουτσκώφ και ο κλαρινετίστας Ραζμάσκιν να πηγαίνουν στην βίλλα Μπιμπούλωφ από τόν ίδιο δρόμο. "Εξαφνα όμως σκόνταψαν άπάνω στη θήκη. Κυττάχτηκαν τότε ξαφνιασμένοι και άνοιξαν τὰ χέρια τους.

—"Ενα κοντραμπάσσο! είπε ο Ζουτσκώφ. Μπα! Είνε τή κοντραμπάσσο του φίλου μας Σμυτσκώφ. Πώς θρέθηκε έδω;

—"Ασφαλώς κάτι θα του συνέβη, άπάντησε ο Ραζμάσκιν. "Η

θα μέθυσε και τή παράτησε στο δρόμο ή θα του τή έκλεψαν... Πάντως, δέν μπορούμε να τή αφήσουμε έδω... "Ας τή πάρουμε...

Ο Ζουτσκώφ φορτώθηκε τή θήκη στον ώμο του και οί δυο μουσικοί έξακολούθησαν τή δρόμο τους.

—Διάβολε! Πόσο θαρύ είνε! μουρμούριζε κάθε τόσο ο φλαουτίστας. Δέν θα δεχόμουν για τίποτε στον κόσμο να παίξω μιά τέτοια μηχανή... Ούφ!...

"Όταν έφθασαν στη βίλλα Μπιμπούλωφ οί δυο μουσικοί άπόβησαν τή θήκη στη συνηθισμένη ίσση τής όρχήστρας και τράβηξαν για τή μπουφέ...

"Αναθαν πειά τὰ φώτα και τους πολυελέους. Ο μνηστήρ τής πριγκηποπούλας, ο αυλικός σύμβουλος Λάκεϊτς, ένας ώραϊος και συμπαθητικός νέος, στεκόταν στη μέση τής σάλλας. Με τὰ χέρια στις τσέπες κουβέντιαζε με τήν όμηττα Σκαλίκωφ. Μιλούσαν για μουσική.

—Στη Νεάπολι, αγαπητέ μου κόμη, έλεγε ο Λάκεϊτς, γνώρισά ένα βιολονίστα που έκανε κυρίαλεκτικώς θαύματα. Θα τή πιστέψετε;... Μ' ένα κοντραμπάσσο, μ' ένα απλό κοντραμπάσσο έπαίξε τριλλίες τόσο διαβολομένες που σ' αφήναν μ' άνοιχτό τή στόμα... "Επαιξε θάλς του Στράου...

—Σταθήτε, έκανε ο κόμης πιστευόντας, δέν είνε δυνατόν αυτό...

—Σας βεβαιώνω!... "Εκτός των

άλλων, έκτελούσε στο κοντραμπάσσο... και τή ραψωδία του Λίστ. Μένουμε τότε στο ίδιο ξενοδοχείο και επειδή δέν είχα να κάνω τίποτε, έμαθα κι' εγώ να παίξω στο κοντραμπάσσο τήν ίδια ραψωδία...

—Τή ραψωδία του Λίστ!... Χμ!... θ' άστειεύσθε;...

—Δέν τή πιστεύετε; έκανε ο Λάκεϊτς γελώντας. Θα σάς τή ποδείξω άμέσως... Πάμε στην όρχήστρα!

Ο μνηστήρ τής πριγκηπίσσης και ο κόμης διευθύνθηκαν προς τήν όρχήστρα. Πλησίασαν στη θήκη του κοντραμπάσσο, άνοιξαν να τήν άνοιγουν και τότε...

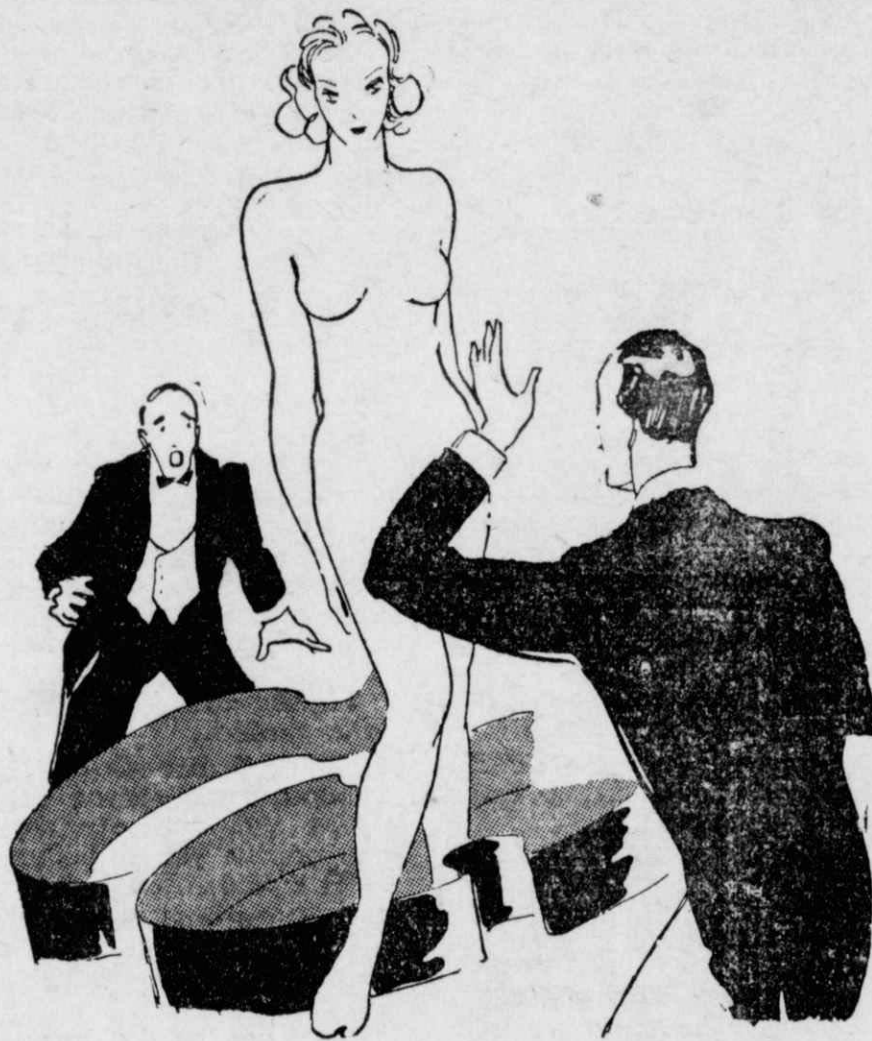
Τότε ή νεαρή πριγκήπισσα προβλε από μέσα όλόγυμνη όπισθεν ή "Αφροδίτη μέσα απ' τὰ κύματα...

"Αφήνουμε έλεύθερο τόν αναγνώστη να φαντασθή τί έπακλόυθησε και ξαναγυρίζουμε στο Σμυτσκώφ.

Ο φτωχός μουσικός, όταν άπελπίστηκε να πιάση τους κλέφτες του, ξαναγύρισε στη θέσι, όπου είχε αφήσει τή πολυτιμή φορτίο του...

Μά, ω φρίκη! ή θήκη με τήν πριγκήπισσα είχε εξαφανισθή! Μή ξέροντας τί να ύποθέση, άρχισε να ψάχνη έδω κι' έκει μπροστά, πίσω, δεξιά, άριστερά, και, μη θλέποντας πουθενά τή θήκη, νόμισε πως είχε γελασθή στο δρόμο.

«Είνε φρικτό! σκεφτόταν τραβώντας τὰ μαλλιά του. "Η πριγκήπισσα θα σκάση μέσα στη θήκη. Είμαι ένας δολοφόνος!»

Τότε ή νεαρά πριγκήπισσα πρόβαλε όλόγυμνη.

Υπό τη Ζωή των Αιθιδών Πώς διατηρείται η εμορφία

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Την περασμένη Πέμπτη τὸ ἀπόγευμα τέιον-μπρίτζ παρά τῶ κ. καὶ τῆ κ. Α. Λαδοπούλου.

— Ἡ οικοδέσποινα ἔφερε ὠραίαν τουαλέτταν μπλὲ με ζώνην ἀπὸ χάνδρες ὀράνζ.

— Παρευρέθησαν ἡ κ. Π. Τσαλδάρη, ἡ κ. Πάλλη, ἡ κ. Μιχαλακοπούλου, ἡ κ. Ι. Πεσμαζόγλου, ἡ κ. Ι. Ἡλιάσκου, ἡ κ. Παπαοστράτου, ἡ κ. Βάτη, ἡ κ. Ἀκριβοῦ, ἡ κ. Γεωργιάδη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ψιακῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γουναράκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀργυροπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀρβανιτίδη, ἡ κ. Μάτσα, ἡ κ. Κυριακοῦ, ἡ κ. Σγούτα.

— Ἀπὸ τὰς πλέον θελκτικὰς ἐμφανίσεις, ἡ κ. Γ. Λεωνίδα με μαῦρα καὶ καπελλάκι με κοκκορόφτερα, ἡ κ. Ν. Καρέλλα, ἡ κ. Π. Νεγροπόντε, ἡ κ. Μπέμπη με καφεῖ σύνολον, ἡ κ. Μπόττη με κόκκινα, ἡ κ. Γ. Ἀποστολίδη, καὶ αἱ δίδες Καμπάνη με πράσινα Πεσμαζόγλου, Ἀνδρυσάκη, Ἰωσηφόγλου, Μιχαλοπούλου, Κετσέα, Πετρίτση, Μάτσα.

— Διεκρίναμεν καὶ τοὺς κ. κ. Ἰωσηφόγλου, Βιέρσκη, Βέσσεκ, Νεγρεπόντη, Μελά, Κετσεάν, Μιχαλόπουλον, Τσουπτόν, Μπενάκη, Πετρίτση, Μπόττη, Χαροκόπον καὶ ἄλλους.

***

Δεξιῶσις τὴν περασμένη ἑβδομάδα παρά τῶ κ. καὶ τῆ κ. Κ. Μπότση.

— Ἡ κ. Μπότση ἔφερε θαυμασίαν ἀμπερζὶν τουαλέτταν.

— Διεκρίθησαν: ἡ κ. Σοφούλη, ἡ κ. Μιχαλακοπούλου, ἡ κ. Βουρλούμη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μυλωνᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δρούλια, ἡ κ. Ἄλ. Ἡλιάσκου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λιθιεράτου, ἡ κ. Μ. Μακκᾶ ὠραιότατη ἐμφάνισις με μαῦρο σὶκ σύνολον.

— Παρίσταντο ἐπίσης ὁ κ. καὶ ἡ κ. Β. Μελά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Στ. Φωτιάδη, ἡ κ. Σακορράφου, ἡ κ. Μυταράκη, ἡ κ. Σοφία Μελά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καμπάνη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μιχαλακοπούλου, ἡ κ. Κουμουνοῦρου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Φορνιέ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κρίνου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Μακκᾶ, ἡ κ. Καίτη Γεωργιάδη, χαριτωμένη με μαύρη τουαλέττα, ὁ κ. Βόγλης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γρ. Ἀργυροπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παντελίδη, ὁ κ. Κλ. Γεωργιάδης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἄλ. Πετρίτση, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Φραντζῆ, ὁ κ. Νομικός, ἡ κ. Χατζηπέτρου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀργυροπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δελμούζου, ἡ κ. Ζάν Σακορράφου με κομψὴ μαύρη τουαλέττα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ταμπακοπούλου, ἡ κ. Μάγγη Καρατζᾶ με μαύρη κομψὴ τουαλέττα, ὁ κ. Β. Μελάς.

— Πολὺ ὠμορφῆ ἡ κ. Β. Δεμερτζῆ με μαῦρο θελοῦδο.

— Ἐξαιρετικὰ ὠραίαν τουαλέττα μαύρη συνδυασμένη με πράσινα ἔφευρεν ἡ κ. Ζαλοκώστα.

Ὡς τὰ μεσάνυχτα, ὁ Σμυτοκῶφ ἔτρεχε στοὺς δρόμους, ἀναζητῶντας τὴ θήκη του. Μὰ τοῦ κάκου. Στὸ τέλος, ἐξαντλημένος καὶ κατάκυπος, ξαναγύρισε στὸ καταφύγιό του κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα.

— Θὰ ψάξω πάλι τὴν αὐγὴ, εἶπε.

Μὰ ἡ ἔρευνές του τῆς αὐγῆς δὲν εἶχαν καλύτερο ἀποτέλεσμα καὶ ὁ Σμυτοκῶφ ἀποφάσισε νὰ περιμένῃ ὡς ὅτου νὰ νυχτώσῃ κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα.

— Θὰ τὴ βρῶ! μουρμούριζε, θγάζοντας τὸ ψηλὸ καπέλλο του καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιά του. Ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ ψάχνω ἐπὶ ἓνα χρόνον θὰ τὴ βρῶ...

Καί, ὡς σήμερα, οἱ χωρικοὶ ποὺ ζοῦν σ' αὐτὰ τὰ μέρη λένε ὅτι τὴ νύχτα μπορεῖ νὰ δῆ κανεὶς κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα, ἓναν ἄνθρωπον γυμνόν, γεμάτο τρίχες καὶ με ἓνα ψηλὸ καπέλλο στὸ κεφάλι... Κάθε τόσο μάλιστα τὸν ἀκοῦνε νὰ στενάζει...

Εἶνε ὁ Σμυτοκῶφ ποὺ τρελλάθηκε ὁ δυστυχής!...

Α. ΤΣΕΧΩΦ

Ἔλνταν. — Γιὰ τὰ σπυράκια σας, σὰς πληροφορῶ ὅτι εἶνε αἱ λεγόμεναι «ἀκμαί», ποὺ παρουσιάζονται στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, ἀλλὰ διατηροῦνται ἂν τὸ δέγμα εἶνε λιπαρό. Χρησιμοποιεῖτε τὴν λοσιὸν σουλφοράδιου, ἡ ὁποία θὰ σὰς τὰ ἐξαφανίση. Μὴ βάζετε στὸ πρόσωπό σας κρέμα οὔτε πούδρα, ἀλλὰ γιὰ ἓνα διάστημα, μόνον τάλκ. Μὴ πλένετε τὸ πρόσωπό σας καθόλου με νερό, ἀλλὰ πρῶτὸν καὶ θράδου μόνον με τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Alcool camphré	25 γρ.
Eau de roses	25 γρ.

Γιὰ τὸν λαιμό σας εἶμαι δυστυχῶς ἀναρμονία νὰ σὰς συμβουλεύσω. Ἀσφαλῶς δὲν πρέπει νὰ τὸν κουράζετε καὶ ν' ἀποφεύγετε τὰ κρουολογήματα. Ὅσο γιὰ τὴν παχυσαρκία, διαβάστε τί γράφω στὴν «Ἀπελπισμένη» στὸ προηγούμενον φύλλο. Στὴν ἡλικία σας ἀπαγορεύεται νὰ κάνετε δίαιτα αὐστηρά. Κανονίστε τὴν διαίτᾳ σας ἔτσι, ὥστε μέσα σὲ δυὸ ἢ τρία χρόνια νὰ χάσετε τὶς πέντε ὀκάδες ποὺ ἔχετε ἐπὶ πλέον. Μὴν κάνετε τίποτε τὸ σπασμωδικόν.

Χρυσυαλλίδα τῶν Ἀνθέων. — Ἄν τὸ πρόσωπό σας καὶ τὰ χέρια σας ἔχουν μόνο χνοῦδι καὶ ὄχι τρίχες μεγάλες καὶ μαῦρες, νὰ μὴ τὸ πειράξετε καθόλου, γιὰτὶ κινδυνεύετε νὰ τὸ κάνετε χειρότερα. Τὰ χέρια σας καὶ τὸ πρόσωπό σας νὰ τὰ πλένετε με σαποῦνι τῆς λανολίνης. Τέτοιο σαποῦνι θὰ βρῆτε σὲ κάθε καλὸν φαρμακεῖο ἢ μυροπωλεῖο. Ἄν τὸ δέγμα τοῦ προσώπου σας εἶνε στεγνόν μὴν τὸ πλένετε με σαποῦνι, ἀλλὰ με πιτουρόνερο χλιαρό. Ὅσο γιὰ τὰ μαλλιά σας, μὴν τὰ πλένετε ποτὲ με σαποῦνι, ἀλλὰ με Σαμπουάν τέτ-νουάρ, ποὺ πουλιέται σὲ φαρμακεία. Μιὰ δόσις θὰ σὰς φθάσῃ γιὰ δυὸ λουσίματα. Ἄν τὰ μαλλιά σας εἶνε πολὺ ξερά, πρὶν τὰ λούσετε, τ' ἀλείψετε καλῶς στὶς ρίζες, με λάδι τοῦ φαγητοῦ.

Μελαχροινὸ τοῦ Θερμαϊκοῦ, Θεσσαλονίκη. — Τὸ ἐλάττωμά σας δὲν παίρνει σχεδόν καμμιά θεραπεία. Φαίνεται θὰ εἶχατε παχύνει καὶ κατόπιν ἀδυνατίσατε ξαφνικὰ καὶ συνέπεια ἦταν αὐτὸ ποὺ σὰς στενοχωρεῖ τόσο. Με κατάλληλη γυμναστικὴ ἴσως διωρθωνόταν κάπως, ἀλλὰ ἀπαιτεῖται καιρὸς καὶ σεῖς, καθὼς βλέπω, βιάζεσθε. Ὅσο γιὰ τοὺς δισταγμούς σας, εἶνε ἀθάσιμοι. Ὅλες ἡ γυναῖκες δὲν μποροῦν νὰ εἶνε Ἀφροδίτες τῆς Μήλου κι' αὐτὸ τὸ ἔχουν καὶ οἱ ἄνδρες ὑπ' ὄψιν τους καὶ δὲν δύνουν σημασία σὲ τέτοιες λεπτομέρειες. Λοιπὸν συστάτε νὰ δεχθῆτε χωρὶς ἀναβολή, ἂν φυσικὰ δὲν ἔχετε κανέναν ἄλλο λόγο.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Κέντημα γιὰ μαξιλάρι.

Νένην Μπίρη, Βόλον. — Δυστυχῶς ἡ λεκέδες ποὺ προξένησε ἡ θερμάστρα δὲν θγαίνουν με κανέναν τρόπο, ἰδίως ἂν τὸ ὕφασμα εἶνε μεταξωτό. Τὸν χασὲ δοκιμάστε νὰ τὸν καθαρίσετε με λίγο ξεβαφτικόν, ἀπ' αὐτὸ ποὺ πουλοῦν στὰ χρωματοπωλεῖα, γιὰ τὰ φορέματα. Ὁ ἔμπορος θὰ σὰς ἐξηγήσῃ τὸν τρόπο τῆς χρήσεως. Γιὰ τὴν κακὴ συνήθεια ποὺ ἔχει ἡ κόρη σας, σὰς συνιστῶ νὰ τῆς ἀλείψετε τὰ δαχτυλάκια με βάμμα ἀλόης. Ἄν ἐπιμένῃ καὶ τότε ἀκόμη, τὸ θράδου, ὅταν θὰ κοιμηθῆ τῆς δένετε ἑλαφρὰ τὸ χεράκι ἐπάνω στὸ κάγκελλο τοῦ κρεββατιοῦ. Θὰ χρειασθῆ νὰ ξαγρυπνήσετε δυὸ νύχτες, ἀλλὰ κατόπιν θὰ τὸ πάρη πειὰ ἀπόφασι. Πάντως μὴν ἀνησυχεῖτε ὑπερβολικὰ. Γνωρίζω ἓνα παιδάκι, ποὺ εἶχε τὴ συνήθεια αὐτὴν ἕως ὅτου ἔγινε ἑπτὰ ἐτῶν, σὲ σημεῖο ποὺ τὸ δαχτυλό του εἶχε καταντήσῃ ἀτροφικόν, ὅταν ὅμως πῆγε στὸ σχολεῖο καὶ ἄρχισαν νὰ τὸ κοροϊδεύουν οἱ συμμαθηταὶ του, φιλοτιμήθηκε καὶ ἔπαψε μόνον τοῦ ἐλάττωμά του.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ